

Seléndy Balázs

Boszorkányleves

Nyelvkeverék, borzalmas lé,
boszorkányleves, amit Faták rossz akarattal
nekem évszázadok óta főznek. Megiszom,
elkábulok és dadogok, ahogy tudok.
Sehová sem tartozom, otthon sehol se vagyok,
de mégsem akarom elveszteni a szavak gyengédségét,
a gondolat józanságát, még akkor sem
ha csak többszínű lencséken keresztül
láthatom őket. Szavak... a mellőzhetetlen
bútorok, amelyek nélkül a házam
házam nem lehet. Ha szükséges,
alhatom a pusztá földön.

Valami módnak lennie kell arra,
hogy összerázhassuk ami szétesett,
hogy megtaláljuk az általános nyelvet,
a mindenki számára érthetőt. Egy álom,

de addig nekem valahol lenni kell. Mi van ma?
Hétfő. Tehát francia. Holnap kedd lesz, talán magyar,
utána szerda, angolra jó lesz, még a levegő
is Mark Twain nyelvét lélegzi itt, ahol élek,
miért nem azt,
egyedül?...

Vagy talán engedni hullni, ahová akar... Fülelek
majd a visszhangra és elhatározom azonnal
milyen öltözetben mutatom be a mindennap
szürke egyetlenségét a számtalan egyedüllét-pontnak,
melyek hemzsegnek szélseperre utcáinkon,
sietve csak a jó Isten tudja hová.

Hétfő

„Nem kérek Tőled semmit
a töltőtolladon kívül”, írta négyezer
mér föld messzeségből. „A hegye vastag és lapos,
szeretem a betűk látszatát, amikor
írsz. Kérlek, pénzt ne küldj, csak
hozzad a tollat, amikor jössz.”

Én is szerettem a tollat, pontosan ezért.
Nem volt drága, nem volt nagyon jó, de
a kézírás vele múlt századnak tűnt.

Fiatalember voltam. Eljött az idő, amikor
meg kellett látogatnom: öregedett, más alkalom
nagyon nem is lett volna erre.
Vettem egy hasonló töltőtollat és
megérkezve átadtam neki.

A látogatás után visszajöttem.
Egy hónappal később panaszkodott: valami
baj van a tollal, talán rosszul tartja a kezében, de
nem úgy ír neki, mint ahogy nekem irt.
Nem ejtettem-e le útközben valahol?
Fogalmam sincs mi a baj a tollal, nagyon
sajnálom - írtam neki egy másik
tollal, az igazi feküdt az asztalon.

Nem sokkal ezután jött a feketeszegélyes
értesítés: eltemetjük hétfőn,
tudjuk, hogy nem tudsz eljönni, a halál oka öregség volt
és végelgyengülés.

Ültem az íróasztalom előtt, a toll nézett engem,
én néztem a tollat. Tudtam, hogy Apu öreg
volt. A tollat kétféle törtem.

Ez tizenhárom éve volt. A fekete pont, ahol a tollhegy
megszúrta hüvelyujjamat, még mindig fáj,
amikor a felhőkből eső ered.

76

Életem alkonyán,
hetvenhat évesen,
nem érzem
életem alkonyát.
Köröttem dübörög az élet,
ahogy apadó erőm engedi
részt veszek benne
és ámulva nézem
óriási, szivárványos testét :
ennyi! Még ennyi van,
amit nem láttam!
Utazom,
lovaim versek,
másoké, enyéme,
a megkülönböztetéshez
néha szemüveg kell...

Az Őszikék
másoknak íródtak
nekem az öregedés
tavaszának
rengetegében
a fák között
óriási virágok nyílnak,
illatuk mámorít
s újjászülette,
kisgyerekként
lépdelek feléjük,
mutatóujjam
messzi előre kinyújtva...

Napjaim a homokóra
pergő szemeivel
kevesednek, tudom, hogy
előbb-utóbb az ámulat
és öröm helyett
a félelem foglya leszek
egy végtelenül hosszú, sötét pillanatra

s ezért a percet megtisztelve
szívom a nektárt
és reménykedem,
hogy ízének emléke
és az Ígéret
ezen a mulékony
örökkévalóságon
átsegítenek

amíg szemeim
újra
és végre
kinyílnak.